

Megemlékezés Mezei Istvánról, mint a magyar hosszú távú túrázás kiemelkedő alakjáról

Tanszéki kollégái írtak Istvánról, mint matematikusról és mint kiemelkedő pedagógusról. Nekem jutott az a feladat, hogy megemlékezzem Istvánról, mint "Magyar Vándorról".

Matematikusok közül sokan kirándulnak, hogy az elméleti munka után a természetben regenerálódjanak. A 70-es években először még egyetemi hallgatóként vettem részt, a magát Bolyai csoportnak nevező túratársaság túráin. E túrák szervezését 2003-ban vettem át Moussong Gábortól. Becsléseim szerint azóta István társaságában mintegy 150 túrán, kb. 4000 kmt gyalogoltam.

István a túratársaság legnépszerűbb tagjai közé tartozott. Csodáltuk szerénységét, önzetlenségét, állóképességét és

finom humorát. Ebben a megemlékezésben összegyűjtöttem néhány fényképet az elmúlt évekből. István azonban nem csak alkalmi, kéthetenkénti túrázó volt, hanem a magyar hosszú távú túrázás elitjéhez tartozott. 27-szer teljesítette a Kinizsi 100-at (aki nem tudná ez 100 km-nél kicsit nagyobb távolság teljesítése 24 óra alatt). Egyszer valakitől, valami olyasmit hallottam, hogy az első 60kmt

lehet izomból teljesíteni az utolsó 40-et pedig lélekből. Valószínűleg István nevéhez 27-nél több Kinizsi 100 teljesítés köthető, mivel híres volt arról, hogy amikor más embernek még a következő lépés megtétele is gondot okozott, neki jutott ereje arra is, hogy lelket öntsön a csüggedő, a túra feladásán gondolkodó emberekbe. A Kinizsi 100 teljesítéseken kívül övé a 2007-ben kiadott 4211-es számú Országos kék túra teljesítéséért kiadott igazolvány (1961-ben adták ki az első ilyen igazolványt). Kétszer végigjárta a Camino-t. 2011-ben feljutott Kilimandzsáró csúcsára. A mellékelt

képet valaki a csúcson az ő fényképezőgépével készítette, a felirat: "Holtfáradtan, de felértem".

Teleki Sámuel emléktáblája előtt, a felirat: "Már ereszkedés közben...még fáradtabban". Megjegyzem Istvánt mivel több, mint egy évtizeddel volt idősebb, mint a felső korhatár, eredetileg el sem akarták vinni a Kilimandzsáró túrára. Szerencsére a Kinizsi 100 teljesítéseivel sikerült

meggyőznie a szervezőket, hogy vele azért valószínűleg nem lesz baj.

A mellékelt képen 2011 márciusában a Gerecsében elégedetten feszít a "Just done it, Kilimanjaro" feliratú trikójában.

E csoportkép az első képem közös túrasorozatunkról, 2003 októberéből, melyen István is szerepel.

2006 március 25-én a közelben állók tisztán hallották, amint István quadricepsze (a combon felül levő izom) elszakadt a Nagy Getéről lefele jövet, amint egy jégfoltra hullott avarrétegen megcsúszott. A bal oldali képen István a hegyi mentőkre vár. Szerencsére sikerült a mentés és a műtét, így a jobb oldali képen, egy évvel később István már csak a kép kedvéért telepszik vissza egy évvel ezelőtti helyére.

István nem félt az időjárás viszontagságaitól és rendszeresen magával cipelt egy kis gázfőzőt is úgyhogy néha forró levessel, vagy forralt borral kínálta kirándulótársait is.
E két kép 2008 tavaszán készült.

Balra: 2012 decemberében a Kötők Padja közelében a budai hegységben.

Jobbra: 2013 tavaszán túrára utazva vonaton Sebők Mártonnal, jó barátjával, sokszoros Kinizsi 100 teljesítő társával.

István nem csak hosszú távú gyalog, hanem kerékpártúrákat is tett. Ezek nyaranta sokszáz, esetenként 1000 km feletti hosszúságúak voltak, gyakran Sebők Mária és Márton társaságában.

Két kép a 2014 december 6-i "Mikulás túráról". Ez közvetlenül a katasztrofális ónos eső és fakidőlések után volt. A bal oldali képen István a "jég hátán" mosolyog. Jobbra egy a túra fáradalmi után kidőlt, szundikáló négylábú túratárs és István.

Két kép 2015-ből és 2017 áprilisából. Az utóbbi években, panaszkodott, hogy túl hamar elfárad, gondot okoznak a nagy emelkedők. A korára hivatkozott, de most már sajnos tudjuk, hogy más ok is volt...

2017 tavaszán egy másik legendás ELTÉS (fizikus) Kinizsi 100 teljesítő Gnädig Péter valamint Sebők Mária társaságában.

Végül a két utolsó képem Istvánról 2017 május 6-án a Börzsönyben túráztunk együtt. Egyik gimnáziumi osztályának találkozója miatt, kicsit hamarabb el kellett mennie így a jobb alsó képen intett búcsút a társaságnak, most már tudjuk, hogy mindörökre.

Szeptemberben még kaptam tőle egy búcsú emailt. Zárásként ebből idézek:

Kedves Zoli!

Sajnos ebben a 2017/18 túraszezonban nem tudok veletek tartani a túrákon... Elromlottam... Egy autoimmun betegség támadott meg...

*...
Bocsánat, hogy megosztom veled az állapotomat... , de ez a szteroid kezelés ... elpárologtatta minden erőmet, vízszintes úton lassan tudok menni, de már a villamos két lépcsőjére is csak nagy erőfeszítéssel tudok fellépni... (Inkább várok egy lapos villamosra...) A hangulatom azért kitűnő, optimista vagyok, ...*

*Legyenek szép élményeitek a túrákon, a képeid nyomán én is járom az utakat majd... Mindenkit üdvözlök! Ha fordul a kocka, ismét ott leszek közöttetek...
István*

U.I. A nyáron Mártonnal Marival még hét országot érintő remek bringatúrát tettünk (1300 km). Nincs hiány érzetem...

Buczolich Zoltán